

Arrest

nr. 183 902 van 15 maart 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 september 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. MORJANE en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert de Somalische nationaliteit te bezitten. U beweert afkomstig te zijn uit de hoofdstad Mogadishu, waar u als visverkoper werkte.

Begin december 2014 werd u door iemand van Al-Shabaab opgebeld die u ervan beschuldigde samen te werken met en te spioneren voor de autoriteiten aangezien u ook aan hen vis verkocht. Hij eiste dat u ermee zou stoppen vis te verkopen aan de ongelovigen en u antwoordde dat u dat niet zou doen. Ongeveer een week later kreeg u nog een telefoon waarin u, omdat u zich niet aan hun eisen had gehouden, door Al-Shabaab met de dood werd bedreigd.

Twee weken later, op 2 januari 2014, was u op weg naar huis toen u door Al-Shabaab werd ontvoerd. Ze hielden u ongeveer drie weken vast op een onbekende plaats voor zij u naar een andere plaats

brachten. Tijdens uw gevangenschap werd u ondervraagd en mishandeld. Na nog eens drie weken brachten zij u naar nog een andere plaats, waar u op 11.04.2014 voor een rechtbank van Al-Shabaab schuldig werd bevonden aan spionage en ter dood werd veroordeeld.

Twee dagen later brak er een gevecht los in het kamp waar u verbleef en u kon in de chaos ontsnappen. Hierbij raakte u gewond aan uw been. U vluchtte terug naar huis, waar u nog enkele dagen ondergedoken leefde bij uw tante, voor uw vertrek naar het buitenland kon worden geregeld.

U verliet Somalië op zes mei en u kwam op 10 mei 2015 u in België aan. De volgende dag diende u een asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

U legt geen documenten neer ter staving van uw asielrelaas.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Er zijn immers elementen in uw verklaringen over uw problemen met Al-Shabaab die de geloofwaardigheid ervan in hoge mate aantasten.

Uw verklaringen bevatten namelijk een aantal ongeloofwaardige en tegenstrijdige elementen. Zo legde u tegenstrijdige verklaringen af over de chronologie van de gebeurtenissen die u overkwamen en de duur van uw gevangenschap. Zo stelde u tijdens uw vrij relaas dat u "zeker niet minder dan een maand" gevangen zat in de derde en laatste plaats waar de strijders van Al-Shabaab u onderbrachten (zie gehoorverslag CGVS dd. 11.05.2016, p. 10). Later tijdens het interview stelde u echter dat u voor uw veroordeling op 11 april twee en een halve week gevangen zat op die laatste plaats en dat u daarna nog twee dagen vast zat voor u kon ontsnappen (zie gehoorverslag CGVS dd. 11.05.2016, p.16). Bovendien zijn deze verklaringen tegenstrijdig met uw verklaring voor de DVZ dat u op 11 april 2015 werd veroordeeld en dat u tot 20 april 2015 was opgesloten (zie vragenlijst CGVS bij DVZ dd. 29.05.2015, punt 1 en 2). Ook stelde u tijdens uw vrij relaas dat er ongeveer een week tussen de twee dreigtelefoons zat die u ontving, maar verklaarde later tijdens het interview dat het twee weken of zo waren (zie gehoorverslag CGVS dd. 11.05.2016, p. 10 en 11). Gelet op het feit dat u uw middelbare opleiding hebt afgemaakt en uit de rest van het gehoor en uw verklaringen voor de DVZ blijkt dat u een goed tijdsbesef hebt en de kalender goed kunt hanteren, kan er redelijkerwijze worden verondersteld dat u de chronologie van wat u overkomen is beter zou beheersen.

Bovendien worden er vraagtekens gesteld bij de manier waarop u reageerde op de doodsbedreigingen van Al-Shabaab. Zo antwoordde u, toen ze u de tweede keer belden om u van spionage te beschuldigen en met de dood te bedreigen, dat u uw leven zou verder zetten en dat zij niet in de hand hadden wanneer uw leven zou eindigen (zie gehoorverslag CGVS dd. 11.05.2016, p. 12). Geconfronteerd met het feit dat dit- gelet op de reputatie van Al-Shabaab- een uitdagende uitspraak is, stelde u dat de macht van Al-Shabaab tanende is en dat u ervan overtuigd was dat u altijd een verdediging had en dat die verdediging de overheid was. In het licht van deze verklaringen is het dan ook zeer vreemd dat, gevraagd of u de bedreigingen door Al-Shabaab dan aan de autoriteiten meldde, u stelde niet naar de autoriteiten te zijn gegaan omdat die enerzijds niets konden ondernemen en anderzijds zelf ook te bang waren om hen op te zoeken. Het feit dat u dergelijke tegenstrijdige verklaringen aflegde over de mogelijkheid tot bescherming door de autoriteiten, doet verdere afbreuk aan uw geloofwaardigheid.

Na voorgaande vaststellingen kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan uw beweringen inzake uw vluchtmotieven.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid- en Centraal-Somalië werd "UNHCR International Protection Considerations with regard to people fleeing Southern and Central Somalia" van januari 2014 en "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update I)" van mei 2016 in rekening genomen. Zowel uit deze adviezen, als uit de COI Focus "Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu" van 19 februari 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in vele delen van Zuid- en Centraal-Somalië volatiel blijft.

De gewapende gevechten duren buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van al-Shabaab staan, voort. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanslagen en andere vormen van geweld. UNHCR

geeft in haar meest recente advies aan dat er in 2014 en 2015 verschillende grootschalige aanvallen waren in Mogadishu waarbij burgers en civiele infrastructuur werden gevisieerd, waaronder hotels en overheidsgebouwen. Zoals verder wordt uiteengezet blijkt uit de COI Focus over de veiligheidssituatie in Mogadishu dat het geweld er inderdaad enerzijds de vorm aanneemt van complexe terreuraanslagen, die echter in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants populair bij overheidsfunctionarissen en op overheidsgebouwen of –instellingen, en anderzijds vaak de vorm aanneemt van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. UNHCR geeft aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking zouden kunnen komen voor de vluchtelingenstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Nergens in voornoemd documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal- Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt uit de adviezen van UNHCR en uit de door het CGVS gehanteerde informatie dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Somalië, dient in casu de veiligheidssituatie in Mogadishu te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus “Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu” van 19 februari 2016) blijkt dat de politieke en militaire situatie van Somalië drastisch gewijzigd is vanaf augustus 2011, wanneer de islamistische rebellen van al-Shabaab uit Mogadishu worden verdreven. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit. Al-Shabaab blijft in Mogadishu evenwel in staat om regelmatig aanslagen uit te voeren. Ook conflicten van tribale of zakelijke aard leiden regelmatig tot gewelddadige incidenten. Het merendeel van het geweld dat in Mogadishu plaats vindt neemt enerzijds de vorm aan van complexe terreuraanslagen van al-Shabaab. Deze complexe aanslagen zijn in hoofdzaak gericht op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of –instellingen, op de inlichtingendienst NISA, en op diplomatieke konvooien. Anderzijds neemt het geweld in Mogadishu vaak de vorm aan van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door al-Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters. Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers. Verschillende bronnen beschrijven het door al-Shabaab gepleegde geweld als doelgericht. Naast de complexe aanslagen en doelgerichte moordaanslagen vinden er nog een aantal andere incidenten plaats, meestal bomaanslagen en verder verschillende incidenten tussen veiligheidsdiensten.

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar. Het EHRM stelde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dan weer dat al-shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Zowel in het arrest van september 2013 als in een arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) kwam het EHRM tot het besluit dat er geen sprake is van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is. Ook de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk oordeelde in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper TRibunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “gewone burger” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade zoals bedoeld

onder artikel 3 EVRM of artikel 15 c van de Kwalificatierichtlijn loopt. Het Upper Tribunal stelt verder dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en al-Shabaab haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten. Het gerechtshof meent voorts dat men redelijkerwijs van een gewone burger kan verwachten dat hij het persoonlijke risico slachtoffer te worden van een aanslag van al-Shabaab kan verminderen door zones en instellingen te vermijden die als doelwitten van de islamistische beweging kunnen aangeduid worden.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. In tegendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Daarnaast blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations, ..., van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer, elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Mogadishu nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Mogadishu actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker "UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update i), mei 2016", "Nederlandse Ministerie van Buitenlandse zaken - Algemeen ambtsbericht Somalië, 30.03.2016" en "EASO rapport - Country of origin information report Somalia Security situation february 2016".

De commissaris-generaal voegt bij een aanvullende nota van 6 december 2016 "COI Focus, SOMALIË. Veiligheidssituatie in Mogadishu, d.d. 6 september 2016 (update)".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 20 oktober 2016 in een eerste en enig middel een schending aan van "de artikelen 48/2, 48/3, 48/4, 48/7 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen al dan niet in combinatie met de schending van artikelen 2 en 3 van de wet aangaande de uitdrukkelijke motivering van administratieve bestuurshandelingen van 29 juli 1991, beginselen van behoorlijk bestuur, artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen".

Aangaande de verklaringen waar verzoeker eerst zou hebben gesteld "dat hij in de derde detentieplaats 'zeker niet minder dan een maand gevangen zat' en daarna dat hij twee en een halve week gevangen zat op de laatste plaats voor zijn veroordeling en nog twee dagen na zijn veroordeling", stelt verzoeker dat hij "zeker niet meer dan een maand" bedoelde en dat "hij dit had kunnen uitleggen indien hij werd geconfronteerd met de vermeende tegenstrijdigheid". Bovendien merkt verzoeker op dat "dit een vertaal- of attentiefout van de tolk zou kunnen zijn".

Met betrekking tot de tegenstrijdige verklaringen omtrent de datum van zijn ontsnapping – verzoeker verklaart eerst twee en later acht dagen na zijn veroordeling te zijn ontsnapt – voert hij aan dat het *“CGVS geen rekening houdt met het feit dat verzoeker heeft gezegd dat hij gedurende zijn detentie het moeilijk had met de tijd bij te houden”*. Daarenboven wijst verzoeker erop dat hij *“traumatiserende gebeurtenissen heeft meegemaakt die kunnen verklaren dat hij van zijn detentie geen goed tijdsbesef heeft”* en dat *“zijn opleiding daar niets mee te maken heeft”*.

Verzoeker merkt op dat hij niet geconfronteerd werd met deze vernoemde tegenstrijdigheden, hetgeen volgens hem een schending uitmaakt van het voorzichtigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel aangezien deze elementen de negatieve beslissing funderen, alsook van artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. In dit verband stipt hij ook aan dat zijn (vorige) advocaat pas na meer dan een uur kwam opdagen en *“dus niet heeft kunnen inroepen dat verzoeker zou kunnen worden geconfronteerd met de vermeende tegenstrijdigheid”*.

Wat betreft zijn reactie op de bedreigingen van Al Shabaab benadrukt verzoeker *“duidelijk te hebben gesteld dat hij DACHT vóór zijn ontvoering dat de macht van Al Shabaab was gedaald en dat hij hierdoor de dreigingen niet serieus genoeg heeft genomen”*. Verzoeker meent verder dat hij na zijn ontvoering *“bang was om naar de autoriteiten te gaan en dat deze hem niet konden verdedigen omdat hij juist gedurende zijn detentie de invloed van hun macht heeft verwezenlijkt”* geen afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid, maar deze net versterkt.

Verzoeker is van oordeel dat slechts twee elementen op heel het verhoor konden worden aangehaald door de verwerende partij en dat hij het voordeel van de twijfel moet genieten.

Verzoeker stelt in dit verband dat zijn relaas strookt met algemeen gekende feiten in Somalië en verwijst hierbij naar *“UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update i), mei 2016”*. Verzoeker werpt op dat zijn profiel, een verhandelaar die vis aan verantwoordelijken van de overheid of troepen van AMISOM verkocht, niet werd betwist door de bestreden beslissing. In het licht hiervan stelt hij dat *“in de COI van 19.02.2016 betreffende de veiligheidssituatie in Mogadishu neergelegd in het dossier door het CGVS wordt gesteld dat mogelijke doelwitten van Al-Shabaab zijn: Vermeende aanhangers van Somalische federale en lokale overheid of van de internationale gemeenschap (AMISOM) (p. 31). Minder belangrijke doelwitten als de high profile targets buiten bereik liggen (p.31)”*.

Wat betreft de subsidiaire bescherming wijst verzoeker erop dat *“het CGVS voor de beoordeling of er sprake is van de in Elgafaji besproken ‘mate van willekeurig geweld’ de bewijsstandaard van art. 3 EVRM hanteert”* en dat *“het Hof van Justitie klaar en duidelijk stelt dat de inhoud van art. 15, sub c verschilt van die art. 3 EVRM en dat deze bepaling op autonome wijze dient uitgelegd te worden”*.

Met betrekking tot de rechtspraak van het EHRM aangehaald in de bestreden beslissing voert verzoeker aan dat *“UNHCR vermeldt dat de verwijzingen naar de rechtspraak van het EHRM betreffende de subsidiaire bescherming een vergissing is”* en citeert hij in dit verband de afwijkende opinies in de arresten *K.A.B. v. Sweden No. 17299/12 van 5 september 2013* en *R.H. v. Sweden no. 4601/14 van 10 september 2015*. Verzoeker besluit dat *“het verwijzen naar arresten van het EHRM om te besluiten dat er in Mogadishu geen willekeurig geweld is in de zin van artikel 15.2 c) van de kwalificatierichtlijn strijdig met dit artikel is”*.

Verzoeker is voorts van oordeel dat uit *“verschillende objectieve COI blijkt dat burgers in Mogadishu nog steeds regelmatig het doelwit zijn van aanslagen door Al Shabaab”* en dat *“de Somalische autoriteit geen effectieve controle over Mogadishu heeft en niet in staat is haar burgers te beschermen tegen het geweld”*. Specifiek verwijst hij naar *“UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update i)” mei 2016*, *“Human Rights Watch World Report 2016 van januari 2016”*, *“UNSC Report of the Secretary-General on Somalia van 9 mei 2016 en 6 september 2016”*, *“het ambtsbericht van 31 maart 2016 van de Nederlandse overheid”*, *“de COI Focus van 19 februari 2016”* en het *“EASO Country of origin information report Somalia Security situation february 2016”*, waaruit volgens verzoeker blijkt dat er in Mogadishu willekeurig geweld is in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire bescherming, toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

Beoordeling

2.2. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3. Voor zover een kandidaat-vluchteling bij de behandeling van zijn asielaanvraag bij de asieladministraties geen originele identiteitsdocumenten neerlegt, moet zijn voorgehouden identiteit op overtuigende wijze blijken uit zijn verklaringen. Hierbij blijkt uit vaste rechtspraak dat de asielzoeker in staat moet zijn te antwoorden op eenvoudige vragen over de streek van afkomst (RvS 6 januari 2003, nr. 114.251; RvS 12 februari 2003, nr. 115.776). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of de geleverde kennis van verzoeker voldoende is om aan de beweerde herkomst en nationaliteit het voordeel van de twijfel toe te kennen. Er wordt niet verwacht dat verzoeker alle antwoorden kan geven op elke vraag van de dossierbehandelaar maar het geheel van de verklaringen moet wel een bekendheid aantonen met de plaats waar hij gewoond heeft, en de problemen aannemelijk maken waarom hij gevlucht is.

2.4. *In casu* komt verzoeker uit Mogadishu, Somalië. Noch verzoekende partij, noch verwerende partij betwisten verzoekers herkomst uit Somalië. Verzoekers asielrelaas is echter ongeloofwaardig.

2.5. Immers indien verzoeker begin december 2014 door iemand van Al Shabaab werd opgebeld die hem ervan beschuldigde samen te werken met en te spioneren voor de autoriteiten omdat hij aan hen vis verkocht, dan licht hij niet toe waarom hij niet de mensen van de overheid aan wie hij deze vis verkocht aansprak over zijn problemen, zeker wanneer Al Shabaab hem met de dood zou bedreigd hebben. Indien noch de Raad, noch de commissaris-generaal beweren dat de situatie in Mogadishu geheel stabiel is geworden dan kan uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier ("*COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu*" van 19 februari 2016 en "*COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu*" van 26 september 2016) wel blijken dat na 20 jaar burgeroorlog de politieke en militaire situatie van Somalië vanaf augustus 2011 ingrijpend gewijzigd is met de verdrijving van Al Shabaab uit Mogadishu. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit en komt ook de havenstad Kismayo in handen van de regeringsgezinde troepen, het Somalische leger (hierna: SNA) en de African Union Mission in Somalia (hierna: AMISOM). Verzoeker stelde aanvankelijk zelf nog dat hij laconiek durfde reageren op de doodsb bedreigingen van Al Shabaab omdat hij meende

dat de overheid hem zou kunnen beschermen: *“Ze hadden niet de invloed van in 2008, dezelfde invloed hebben ze daar niet meer. Ik was er van overtuigd dat ik altijd een verdediging had en dat die verdediging de overheid was.”* (gehoor, p. 12). Daar waar verzoeker aldus beweert dat hij in december 2014, zijnde verschillende jaren na de volledige terugtrekking van Al Shabaab uit Mogadishu, nog steeds problemen heeft met deze militie, dan dient hij aannemelijk te maken dat hij inderdaad uitzonderlijk geviseerd werd en geen beroep kon doen op bescherming.

2.6. De waarachtigheid van verzoekers asielrelaas wordt echter aangetast door tegenstrijdigheden over de duur van zijn gevangenschap (*“Ik was daar een tijdje, zeker niet minder dan een maand”, “Dat was ongeveer drie weken, dan werd ik terug weggenomen”*; gehoor, p. 10, 16) en over de chronologie van bedreigingen (gehoor, p. 10-11). Van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag nochtans worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

2.7. Waar in het verzoekschrift wordt gesteld dat hij *“zeker niet meer dan een maand”* bedoelde en dat *“dit een vertaal- of attentiefout van de tolk zou kunnen zijn”*, antwoordt de Raad dat - tot bewijs van het tegendeel - het vermoeden bestaat dat wat in het verhoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd, overeenstemt met wat verzoeker werkelijk heeft verklaard (RvS 26 juni 2002, nr. 108.470). Verzoeker werd op het Commissariaat-generaal bovendien meermaals gevraagd of hij de tolk begreep, waarop verzoeker telkens bevestigend antwoordde (gehoor, p. 2 en 18). Op het einde van het gehoor kreeg verzoeker nog de gelegenheid bijkomende opmerkingen te maken, maar hij maakte geen melding van enige communicatieproblemen met de tolk (gehoor, p. 18). Het volstaat dan ook niet om, na confrontatie met een negatieve beslissing, louter hypothetisch te stellen dat *“dit een vertaal- of attentiefout van de tolk zou kunnen zijn”*. Verzoeker toont aldus geenszins aan dat wat in het verhoorverslag werd opgenomen niet overeenstemt met wat hij verklaard heeft, noch dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een onvolledig en onjuist verhoor.

2.8. Dat geen rekening wordt gehouden *“met het feit dat verzoeker heeft gezegd dat hij gedurende zijn detentie het moeilijk had met de tijd bij te houden”* en dat hij *“traumatiserende gebeurtenissen heeft meegemaakt die kunnen verklaren dat hij van zijn detentie geen goed tijdsbesef heeft”*, zoals wordt aangevoerd in het verzoekschrift, kan verzoekers wisselende verklaringen evenmin verschonen. Verzoeker wordt immers geen onwetendheden verweten, doch wel het geven van wijzigende verklaringen. Bovendien werd bij aanvang van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken reeds benadrukt aan verzoeker *“U moet steeds de waarheid vertellen. Valse of onjuiste verklaringen kunnen tot gevolg hebben dat uw asielaanvraag wordt verworpen. geloof niet diegenen die u aanraden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen.”* (vragenlijst DVZ, voorafgaand advies) en werd op het Commissariaat-generaal gezegd *“Het is in uw belang dat u steeds de waarheid vertelt. Als u iets niet meer weet, mag u dat gerust zo zeggen.”* (gehoor, p. 2). Van verzoeker kon dan ook verwacht worden dat hij, indien hij bepaalde elementen niet (meer) wist omwille van *“traumatische gebeurtenissen”* en/of een gebrek aan tijdsbesef tijdens de gevangenschap, dit tijdens zijn gehoor ook aangeeft, wat hij echter heeft nagelaten door foutieve informatie te debiteren. Hoe dan ook, indien verzoeker tijdens zijn detentie het tijdsbesef verloren had, dan worden er geen redenen gegeven waarom achteraf, wanneer hij deze periode met zijn familie en vrienden besprak, niet de correcte duur van detentie meermaals werd besproken alvorens de beslissing te nemen het land te verlaten.

2.9. In het verzoekschrift wordt nog aangeklaagd dat verzoeker niet geconfronteerd werd met de jegens hem weerhouden tegenstrijdigheden, hetgeen volgens hem een schending uitmaakt van het voorzichtigheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 17 van het Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, en dat zijn (vorige) advocaat pas na meer dan een uur kwam opdagen en *“dus niet heeft kunnen inroepen dat verzoeker zou kunnen worden geconfronteerd met de vermeende tegenstrijdigheid”*. Artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren”*. In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt uitdrukkelijk gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet

werd geconfronteerd. Bovendien heeft verzoeker door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de vastgestelde tegenstrijdigheden en door het instellen van een beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om er op te reageren, hetgeen zij ook heeft gedaan, zodat het uiteindelijk doel van artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 werd bereikt.

2.10. De stelling in het verzoekschrift dat verzoekers profiel, een verhandelaar die vis aan verantwoordelijken van de overheid of troepen van AMISOM verkocht, niet betwist wordt en dat *“in de COI van 19.02.2016 betreffende de veiligheidssituatie in Mogadishu neergelegd in het dossier door het CGVS wordt gesteld dat mogelijke doelwitten van Al-Shabaab zijn: Vermeende aanhangers van Somalische federale en lokale overheid of van de internationale gemeenschap (AMISOM) (p. 31). Minder belangrijke doelwitten als de high profile targets buiten bereik liggen (p.31)”*, is onvoldoende om aan te tonen dat verzoeker omwille van zijn vishandel gevisseerd werd door Al Shabaab, laat staan dat hij hiervoor geen beroep kon doen op bescherming te meer nu Al Shabaab niet langer gevestigd is in Mogadishu. Een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier - gelet op het voorgaande - in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.12. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.13. Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt dat er in Mogadishu, Somalië, geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.14. De bestreden beslissing steunt bij de beoordeling van de situatie in Mogadishu op de *“COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van 19 februari 2016. De commissaris-generaal voegt bij zijn aanvullende nota nog de update *“COI Focus: Somalië: Veiligheidssituatie in Mogadishu”* van 6 september 2016 (hierna: COI Focus, Mogadishu): *“Cedoca heeft zich voor dit onderzoek gebaseerd op een groot aantal publiek beschikbare lokale en internationale bronnen. Naast Somalische kranten en nieuwssites, zoals Horseed Media, Goobjoog News of Hiiraan Online, werden verschillende internationale media geraadpleegd, waaronder de British Broadcasting Corporation (BBC), Voice of America (VOA) of Al Jazeera. Cedoca deed verder een beroep op de publicaties van uiteenlopende internationale niet-gouvernementele organisaties (ngo's) zoals Human Rights Watch (HRW) of International Crisis Group (ICG), maar ook gouvernementele bronnen, zoals het Amerikaanse Department of State (USDOS) of Europese overheidsdiensten die country of origin information (COI) publiceren, en intergouvernementele bronnen, zoals de Verenigde Naties (VN) en haar verschillende instellingen of het European Asylum Support Office (EASO). Verder haalde Cedoca waardevolle informatie uit de publicaties van het Armed Conflict Location & Event Data Project (ACLED), een Brits universitair onderzoeksproject voor conflictanalyse. Ook de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) werd nader bekeken. Voorts werden ook de UNHCR richtlijnen over terugkeer naar Zuid-en Centraal-Somalië van mei 2016 bij de COI FOCUS betrokken en staan alle bronnen uitdrukkelijk vermeld van bladzijde 59 tot 82.*

2.15. Voorop dient te worden opgemerkt dat indien noch de Raad, noch de commissaris-generaal beweren dat de situatie in Mogadishu geheel stabiel is geworden, dan kan uit punten 1 tot 3 van de COI Focus, Mogadishu wel blijken dat na 20 jaar burgeroorlog de politieke en militaire situatie van Somalië vanaf augustus 2011 ingrijpend gewijzigd is met de verdrijving van Al-Shabaab uit Mogadishu. In mei 2012 is hun volledige terugtrekking uit de hoofdstad een feit en komt ook de havenstad Kismayo in handen van de regeringsgezinde troepen, het Somalische leger (hierna: SNA) en de African Union Mission in Somalia (hierna: AMISOM). In de tweede helft van 2012 worden politieke hervormingen

opgestart die op 1 augustus 2012 leiden tot de goedkeuring van een voorlopige grondwet. Na een gespannen onderhandeling tussen de verschillende clans heeft een comité van clanhoofden in augustus 2012 de volksvertegenwoordigers aangeduid. Het parlement koos op 10 september 2012 Hassan Sheikh Mohamud tot president van de republiek en begin november 2012 trad er een door het parlement goedgekeurde regering aan.

2.16. Aldus nam de controle van het SNA over het Somalische grondgebied toe. Begin maart 2014 veroveren AMISOM en het SNA bijkomend gebied op Al-Shabaab in de regio's Gedo, Bay, Bakool, Hiiraan, Galgaduud, Shabelle Dhexe en Shabelle Hoose en na september 2014 de strategische kuststeden en acht steden, waaronder de bolwerken Barawe en Adale. Ook daarna neemt de coalitie steeds nieuwe steden en dorpen in. In maart 2016 slagen veiligheidsdiensten van Puntland en Galmudug erin om een grootschalige aanval van Al-Shabaab in Mudug terug te slaan. Al-Shabaab, van zijn kant, probeert de situatie in gebieden die ze uit handen diende te geven te destabiliseren door hit-and-run-aanslagen en wraakacties. Na midden 2012 behield Al Shabaab immers nog steeds de controle over het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië en is Al Shabaab ook nog steeds in staat spontane guerrilla-aanvallen uit te voeren. Zo voert Al-Shabaab in 2015 en opnieuw in 2016 meermaals aanvallen uit op konvooien en posities van AMISOM, waaronder in de regio's Gedo (El Adde, januari 2016 en Bardere, augustus 2016), Baidoa (februari 2016) Shabelle Hoose, Hiraan (9 juni 2016), Middle Shabelle (mei 2016), in de stad Afgoye (februari 2016), en aanhoudend in de hoofdstad Mogadishu. Al-Shabaab oefent tevens een volledige maatschappelijke controle uit over de gebieden die ze in eigen handen heeft. Niettegenstaande Al-Shabaab wel steun van de bevolking verliest omwille van de harde bestuursstijl en het geweld tegen de burgers, geniet Al Shabaab toch nog steeds een zekere populariteit in bepaalde delen van het land waar de concurrerende belangen van diverse machtsgroepen Al-Shabaab in de kaart spelen. De zuivering binnen Al Shabaab als gevolg van de nieuwe pro-IS groepen is volgens de experts een verklaring voor de golf van overlopers naar SNA. In 2016 krijgt Al Shabaab ook militair af te rekenen met clanmilities.

2.17. Ten slotte is niet onbelangrijk dat de Somalische regering meerdere keren officieel verklaarde amnestie te verlenen aan militanten van Al Shabaab die zich overgeven (COI Focus, Mogadishu, punt 3.1.1). Uit de COI Focus, Mogadishu blijkt nog dat Al Shabaab aanhang verliest door zich te richten op onschuldige burgers. Anderzijds werd ook vastgesteld dat soldaten omwille van de onregelmatige verloning na hun training soms vertrekken naar clanmilities of naar Al Shabaab.

2.18. Aldus duren de gewapende gevechten buiten Mogadishu en in de rurale gebieden die onder controle van Al-Shabaab staan verder. Gebieden onder controle van de Somalische Federale regering, waaronder Mogadishu, worden dan weer vaak getroffen door aanvallen en andere vormen van geweld. Het kan dan ook niet anders dan dat UNHCR in haar richtlijnen over terugkeer naar Zuid- en Centraal-Somalië van mei 2016 stelt dat de algemene veiligheidssituatie in Mogadishu en in de rest van Zuid- en Centraal Somalië nog steeds instabiel is. UNHCR geeft daarbij aan dat veel personen die Zuid- en Centraal-Somalië ontvluchten een profiel hebben waardoor ze in aanmerking kunnen komen voor de vluchtelingstatus. UNHCR wijst er eveneens op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Echter nergens in voornoemde documenten wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie, aan elke persoon afkomstig uit Zuid- en Centraal-Somalië een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien blijkt zowel uit de adviezen van UNHCR als uit de COI Focus, Mogadishu dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld regionaal verschillend zijn. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied waar hij vandaan komt en met het persoonlijk profiel van de verzoekende partij.

2.19. Om het reële risico voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren moeten diverse objectieve elementen meegenomen worden, waaronder het aantal burgerslachtoffers van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld en de mate waarin burgers slachtoffer zijn van willekeurig dan wel doelgericht geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

2.20. Zoals hoger gesteld blijft Mogadishu onstabiel. Het is in deze context dat de veiligheidsanalyse van Mogadishu dient te worden gesitueerd. Uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier en

de update gevoegd bij de nota van verwerende partij kan blijken dat de aanslagen in Mogadishu in hoofdzaak gericht zijn op hotels en restaurants die vaak politieke figuren en regeringsfunctionarissen over de vloer krijgen, op overheidsgebouwen of -instellingen, op de inlichtingendienst NISA, op diplomatieke konvooien en op grote zakenmensen. Anderzijds kan het geweld in Mogadishu ook de vorm aannemen van doelgerichte moordaanslagen tegen personen verbonden met de overheid of met internationale instellingen. Sommige aanslagen worden opgeëist door Al Shabaab, in andere gevallen gaat het om onbekende schutters (COI Focus, Mogadishu, punt 4). Onder de slachtoffers van deze aanslagen bevinden zich parlementsleden en regionale bestuurders, politieke vertegenwoordigers en overheidsfunctionarissen, politieagenten, soldaten of medewerkers van de inlichtingendiensten, reporters, humanitair personeel en soms ook gewone burgers die toevallig in de nabijheid waren of tewerkgesteld waren waar de aanslagen zich voordeden. In tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert, worden deze aanvallen niet geminimaliseerd, noch wordt afbreuk gedaan aan het onveiligheidsgevoel dat hiermee gepaard kan gaan. Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat verschillende bronnen aangeven dat er maar een beperkte opvolging en verslaggeving is van gewelddadige incidenten en van het aantal slachtoffers in Somalië, waardoor een exhaustief overzicht niet mogelijk is. Betrouwbare statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar (COI Focus, Mogadishu, punt 4 en 5).

2.21. De Raad kan vaststellen dat de veiligheid in Mogadishu ingewikkeld en lastig blijft door de verscheidenheid aan strijdende partijen, de veelvuldige wijzigingen binnen en de overlappingsen van de verschillende groepen die voor veiligheid instaan, de verschillen in veiligheidsniveau per buurt, de mate waarin clanidentiteit de veiligheid beïnvloedt, en het feit dat de bronnen van bescherming ook de bronnen van onveiligheid kunnen zijn. Volgens de beschikbare informatie wordt de veiligheid van een persoon nog steeds in grote mate bepaald door de rol van de persoon in het publieke domein.

2.22. Het EHRM bevestigde in een arrest van september 2013 (EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013) dat Al Shabaab Mogadishu niet langer in handen had, dat er geen frontlijngevechten of bombardementen meer plaatsvonden in de hoofdstad en dat het aantal burgerdoden was gedaald. Bij arrest van september 2015 (EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015) bevestigde het EHRM dat er niet langer sprake was van een reëel risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling voor al wie in Mogadishu aanwezig is.

Waar in het verzoekschrift wordt aangevoerd dat “*UNHCR vermeldt dat de verwijzingen naar de rechtspraak van het EHRM betreffende de subsidiaire bescherming een vergissing is*”, merkt de Raad op dat het artikel waarin deze mening zou worden geuit (“*E. Tsourdi, What Protection for Persons Fleeing Indiscriminate Violence? The Impact of the European Courts on the EU Subsidiary Protection Regime, in J.-F. Durieux and D. Cantor (dirs.), Refuge from Inhumanity: Enriching Refugee Protection Standards through Recourse to Humanitarian Law, Boston/Leiden: Martinus Nijhoff, 2014*”) weliswaar wordt vermeld in de voetnoot, maar niet wordt gevoegd aan het verzoekschrift. De Raad kan dan ook de relevantie, context of actualiteit van deze opinie niet nagaan. Hoe dan ook kan de mening van UNHCR, zoals dit in het verzoekschrift wordt aangevoerd, niet worden gevolgd. Dergelijke algemene (academische) beoordelingen gaan voorbij aan de casuïstische aard van de rechtspraak en aan de essentiële de *ex nunc* beoordeling van een asielaanvraag op basis van actuele landeninformatie. Aldus werd *in casu* reeds hoger geoordeeld dat de situatie in Mogadishu niet langer beantwoordt aan de criteria van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De geciteerde EHRM, K.A.B. v. Sweden, no. 17299/12, van 5 september 2013 en EHRM, R.H. v. Sweden, no. 4601/14, van 10 september 2015 hebben wel degelijk relevantie nu hieruit blijkt dat het Hof reeds ruim drie jaar geleden en opnieuw anderhalf jaar geleden, op basis van de toenmalige situatie tot dezelfde conclusie kwam. Verzoeker kan met het citeren van de afwijkende meningen van sommige rechters van het EHRM het tegendeel niet aantonen. Aldus indien de geciteerde EHRM arresten voor wat betreft de beoordeling van de situatie in het land van oorsprong, steunt op informatie die ofwel nog steeds actueel is, of indien niet kan blijken of niet wordt aangetoond dat de door het EHRM gebruikte landeninformatie niet langer actueel zou zijn, dan kan de Raad niet inzien waarom deze arresten ook voor wat betreft de situatie in het land van terugkeer, niet zouden gelden. Dit geldt trouwens ook voor nuttige rechtspraak van andere rechtscolleges.

2.23. Aldus oordeelde de Immigration and Asylum Chamber van het Upper Tribunal van het Verenigd Koninkrijk in september 2014 (MOJ & Ors (Return to Mogadishu) Somalia CG [2014] UKUT 00442 (IAC), United Kingdom: Upper Tribunal (Immigration and Asylum Chamber) van 10 september 2014) dat in het algemeen een persoon die een “*gewone burger*” is bij terugkeer naar Mogadishu na een periode van afwezigheid geen reëel risico op vervolging of op schade loopt zoals bedoeld onder artikel 3 van het

EVRM of artikel 15 c) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn). Het "Upper Tribunal" stelt nog dat het aantal burgerslachtoffers in Mogadishu sinds 2011 gedaald is, voornamelijk omdat er einde kwam aan de openlijke oorlogsvoering binnen de stad en Al Shabaab thans haar toevlucht neemt tot operaties tegen zorgvuldig geselecteerde doelwitten.

2.24. Voorts stelt de Raad van State, Nederland, in zijn arrest van 23 mei 2013, nr. 201302478/1/V2: *"Door de verbeterde veiligheidssituatie reisden (ook) veel Somaliërs uit Canada, de VS en Europa naar Mogadishu, op zoek naar mogelijkheden om zaken te doen, te investeren of zich politiek te profileren. Vluchten zaten in de verslagperiode vol met Somaliërs die zich ofwel een beeld wilden vormen van de situatie of terugkeerden. Er wordt heel veel gebouwd in Mogadishu. Somalische aannemers uit Engeland slepen contracten in de wacht. Ze passen zich snel aan en nemen de onveiligheid op de koop toe. Een Nederlands-Somalische zakenman, geflankeerd door een gewapende lijfwacht, verklaarde in een uitzending van het NOS- journaal op 18 juli 2012 dat Mogadishu 'veilig' is. In de wijk Hamar Weyne was al snel geen lege winkel meer te vinden. De prijzen van onroerend goed zijn het afgelopen jaar vertienvoudigd. Het huren van een winkelruimte kostte in september 2011 nog 20 USD, in augustus 2012 was dat minimaal 200 USD. De wegen van en naar het vliegveld zijn ten opzichte van de vorige verslagperiode enigszins verbeterd. Wel zijn er nu veel files en verkeersopstoppen, zoals bij het K4-knooppunt waar vijf wegen samenkomen."*

2.25. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, meerdere bronnen positieve ontwikkelingen signaleren in de hoofdstad, zoals de heropleving van het economische leven. De impact van het geweld is voorts geenszins van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Mogadishu te verlaten. Integendeel, Somaliërs keren vanuit Kenia en de diaspora vrijwillig terug naar Somalië, waaronder naar Mogadishu. In die mate zelfs dat de terugkeer van een groot aantal Somaliërs in Mogadishu voor een financiële injectie zorgt en een verhoging van werkgelegenheid en van basisvoorzieningen in het onderwijs en de gezondheidszorg, maar ook voor een stijging van de grondprijzen en van de uitzettingen van IDP's. Aldus blijkt dat er in Mogadishu sprake is van vele handelszaken, gaande van platenwinkels tot apothekers, banken, benzinstations en van een bloeiende bouwsector, een vrijetijdsleven met tieners die voetballen op Lidobeach, met restaurants en internetcafés, met jongeren die koffie drinken of flaneren. Basisvoorzieningen zoals huisvuilophaal, brandweer en elektriciteit zijn beschikbaar en het aantal schoolinschrijvingen is in een jaar tijd verdrievoudigd.

2.26. De stelling in het verzoekschrift dat uit *"verschillende objectieve COI blijkt dat burgers in Mogadishu nog steeds regelmatig het doelwit zijn van aanslagen door Al Shabaab"* en dat *"de Somalische autoriteit geen effectieve controle over Mogadishu heeft en niet in staat is haar burgers te beschermen tegen het geweld"* - waarvoor verwezen wordt naar *"UNHCR position on returns to Southern and Central Somalia (Update i)"# mei 2016*, *"Human Rights Watch World Report 2016 van januari 2016"*, *"UNSC Report of the Secretary-General on Somalia van 9 mei 2016 en 6 september 2016"*, *"het ambtsbericht van 31 maart 2016 van de Nederlandse overheid"*, *"de COI Focus van 19 februari 2016"* en het *"EASO Country of origin information report Somalia Security situation februari 2016"* - en zijn citaten uit de afwijkende opinies in de arresten *K.A.B. v. Sweden No. 17299/12 van 5 september 2013* en *R.H. v. Sweden no. 4601/14 van 10 september 2015*, tonen niet aan dat voornoemde informatie foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd. Bovendien kan uit de COI Focus, Mogadishu blijken dat de informatie van de door verzoeker aangehaalde informatie werd meegenomen in de beoordeling van de veiligheidssituatie van Mogadishu van Cedoca. Bovendien kan ook blijken dat verzoekers bronnen soms (zie onder meer UN Security Council, 9 mei 2016 en 6 september 2016 over Somalië) de situatie buiten Mogadishu beschrijven ofwel verwijzen naar de verkiezingsperiode die intussen verlopen is.

2.27. De overige elementen en middelen kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.28. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet

bedoelde ernstige bedreiging. Uit voorgaande bevindingen kan niet afgeleid worden dat de actuele situatie in Mogadishu beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.29. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.30. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.31. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK